

# מסכת מעשר שני

## פרק ד

א. המוליך פרות מעשר שני ממקום היקר למקום הזול, או ממקום הזול למקום היקר, פודהו כשער מקומו. המביא פרות מן הגרן לעיר, וכדי יין מן הגת לעיר, השבב לשני ויציאות מביתו:

ב. פודין מעשר שני בשער הזול, כמות שהתנגני לוקח, לא כמות שהוא מוכר. כמות שהשלקני פורט, ולא כמות שהוא מציר. ואין פודין מעשר שני אכסרה. את שדמיו ידועים, יפדה על פי עד אחד. ואת שאין דמיו ידועים, יפדה על פי שלשה, כגון היין שקרם ופרות שהקריבו ומעות שהקליאו:

ג. בעל הבית אומר בסלע ואחר אומר בסלע, בעל הבית קודם, מפני שהוא מוסיף חמש. בעל הבית אומר בסלע ואחר אומר בסלע ואסר, את של סלע ואסר קודם, מפני שהוא מוסיף על הקרן. הפודה מעשר שני שלו, מוסיף עליו חמשית, בין שהוא שלו ובין שנתן לו במתנה:

**ד.** מַעֲרִימִין עַל מַעֲשֵׂר שְׁנִי. כִּיצַד, אוֹמֵר אָדָם לִבְנוֹ וּלְבִתּוֹ הַגְּדוֹלִים, לְעַבְדּוֹ וּלְשִׁפְחָתוֹ הָעֶבְרִים, הִילֵךְ מַעוֹת אֵלֹה וּפְדָה לָךְ מַעֲשֵׂר שְׁנִי זֶה. אָכֵל לֹא יֹאמֵר כֵּן לִבְנוֹ וּלְבִתּוֹ הַקְּטָנִים, לְעַבְדּוֹ וּלְשִׁפְחָתוֹ הַכְּנַעֲנִים, מִפְּנֵי שְׂיָדוֹן כְּיָדוֹ:

**ה.** הִיָּה עוֹמֵד בַּגֶּרֶן וְאֵין כְּיָדוֹ מַעוֹת, אוֹמֵר לַחֲבֵרוֹ, הֲרִי הַפְּרוֹת הָאֵלֹה נְתוּנִים לָךְ בְּמַתָּנָה. חוֹזֵר וְאוֹמֵר, הֲרִי אֵלֹה מְחַלְלִין עַל מַעוֹת שְׁבַבִּית:

**ו.** מִנְשֵׁךְ מִמָּנּוֹ מַעֲשֵׂר בְּסֻלַּע, וְלֹא הִסְפִּיק לְפָדוֹתוֹ עַד שְׁעָמַד בְּשִׁתִּים, נוֹתֵן לוֹ סֻלַּע, וּמִשְׁתַּכֵּר בְּסֻלַּע, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי שָׁלוֹ. מִנְשֵׁךְ מִמָּנּוֹ מַעֲשֵׂר בְּשִׁתִּים, וְלֹא הִסְפִּיק לְפָדוֹתוֹ עַד שְׁעָמַד בְּסֻלַּע, נוֹתֵן לוֹ סֻלַּע מִחֲלִין וְסֻלַּע שָׁל מַעֲשֵׂר שְׁנִי שָׁלוֹ. אִם הִיָּה עִם הָאָרֶץ, נוֹתֵן לוֹ מִדָּמָאִי:

**ז.** הַפּוֹדָה מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְלֹא קָרָא שֵׁם, רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, דִּיּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, צָרִיךְ לִפְרֹשׁ. הִיָּה מְדַבֵּר עִם הָאִשָּׁה עַל עֶסְקֵי גִטָּה וְקִדּוּשִׁיהָ, וְנָתַן לָהּ גִטָּה וְקִדּוּשִׁיהָ וְלֹא פִרֵּשׁ, רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, דִּיּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, צָרִיךְ לִפְרֹשׁ:

**ח.** הַמַּנִּיחַ אֶסֶר וְאָכַל עָלָיו חֲצִיּוֹ, וְהִלֵּךְ לְמָקוֹם אַחֵר וְהִרִי הוּא יֵצֵא בְּכַנְדִּיּוֹן, אוֹכֵל עָלָיו עוֹד אֶסֶר. הַמַּנִּיחַ פְּנִידִיּוֹן וְאָכַל עָלָיו חֲצִיּוֹ, וְהִלֵּךְ

למקום אחר והרי הוא יוצא באסר, אכל עליו עוד פלג. המניח אסר של מעשר שני, אוכל עליו אחד עשר באסר ואחד ממאה באסר. בית שמאי אומרים, הכל עשרה. ובית הלל אומרים, בודאי אחד עשר, ובדמאי עשרה:

**ט.** כל המעות הנמצאים, הרי אלו חלין, אפלו דינר זהב עם הכסף ועם המעות. מצא בתוכן חרש וכתוב עליו מעשר, הרי זה מעשר:

**י.** המוצא כלי וכתוב עליו קרבן, רבי יהודה אומר, אם הנה של חרס, הוא חלין ומה שבתוכו קרבן. ואם הנה של מתכת, הוא קרבן ומה שבתוכו חלין. אמרו לו, אין דרך בני אדם להיות כונסין חלין לקרבן:

**יא.** המוצא כלי וכתוב עליו קו"ף, קרבן. מ', מעשר. ד', דמאי. ט', טבל. ת', תרומה, שבשעת סכנה היו כותבין ת' תחת תרומה. רבי יוסי אומר, כלם שמות בני אדם הם. אמר רבי יוסי, אפלו מצא חבית והיא מלאה פרות וכתוב עליה תרומה, הרי אלו חלין, שאני אומר אשתקד היתה מלאה פרות תרומה, ופנה:

**יב.** האומר לבנו, מעשר שני בזוית זו, ומצא בזוית אחרת, הרי אלו חלין. הנה שם מנה ומצא מאתים, הנשאר חלין. מאתים ומצא מנה, הכל מעשר:

